

Schapeboet op het strand

Colofon

ISBN: 978 94 6365 157 8

1e druk 2019

© 2019, Dick Ridder

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Omslagillustratie: Roel Brakenhoff -

De kunst van de eenvoud

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-
kopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur
en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint,
microfilm or any other means, without written permis-
sion from the author and the publisher.

Schape**n**boet op het strand

Dick Ridder

Met grote dank aan
Janja Ridder
Daan Welboren

1.

De auto's wachten geduldig. Ze kunnen niet anders, strak achter elkaar geparkeerd. De eerste in de rijen moeten zich in beweging zetten. Dan pas kunnen de andere volgen. Ik kijk vooruit, achter het stuur van mijn Fiat Doblo. De uitgang moet eerst open. Dan pas mogen wij, bestuurders en passagiers, het schip afrijden. De veerboot Dr. Wagemaker houdt ons nog even binnenboord.

Ik ben verrast door de efficiëntie waarmee auto's er op en af rijden. Ik ben Griekse ferry's gewend. Luidkeels getoeter, gefluit en geschreeuw. Ongeduld ook, dat vooral. Hier lijkt er geen haast. Er is totale overgave aan het strakke regime dat dit ruime schip afdwingt. Tot de rond-

om gesloten varende parkeergarage voor mijn ogen een uitweg biedt. De klep gaat snel omhoog. Om mij heen worden motoren gestart. Ook ik draai mijn contactsleutel om. De dieselmotor heeft even tijd nodig. Dan start ik de motor en even later volg ik als een mak schaap de voor mij rijdende auto's richting open lucht. Buitengekomen draai ik mijn zijraam een beetje open en zet de ruitenwissers aan. Storm duwt en trekt aan mijn wagen als ik de haven verlaat. Februari. Een lang weekend op Texel. Ik was hier ooit beter weer gewend.

Verderop. En lang geleden. Niet bij 't Horntje, waar de veerdienst sinds 1962 aankomt, maar bij het vissersdorp Oudeschild, toen nog de aan-

meerplek voor aankomers op en vertrekkers van het eiland. Het was 1960. Een blauwgrijze Kever manoeuvreerde zich voor- en achteruit draaiend de boot af, het eiland op. Ik zat achterin, naast mijn zus. Voorin mijn rijdende vader en mijn altijd meerrijdende moeder. 'Dirk, pas op.' Onder de voorkap een grote koffer en wat tassen. Achter onze rugleuning een tweede koffer. In de kattenbak. Een typische ruimte naast en boven de achterin geplaatste, rumoerige motor. Een licht uitgelaten stemming. Vakantiestemming. Veertien dagen aan zee. Rennen, zwemmen met een ziltige zeegeur in de neusgaten. Dat wisten wij. We kwamen er al zo vaak. Op weg naar ons vakantieonderkomen wezen wij elkaar op de schapenboeten overal om ons heen. En in de verte

links ontwaarden we het piepkleine, beroemde kerkje van Den Hoorn. Tot we voor ons de twee kerktorens van Den Burg zagen. Ieder jaar huurden wij in het hoofdplaatsje een huis van een familie die zelf in een kippenhok achter in de tuin kampeerde.

In mijn herinnering scheen de zon alle dagen en speelde een bries om mijn kort opgeschoren jongenskoppe.

Ik rij door Den Burg. Naast mij mijn lief en achter ons onze hond. We zoeken naar de Molenstraat, naar het vakantiehuisje dat ik op een website heb gevonden. Mooi plaatje, redelijke prijs en onze hond is er welkom. Ik let niet op en kijk om me heen. Ik herken wel het nodige, maar ook is er veel veranderd. Eenrichtingsverkeer bezorgt een doolhofgevoel. Ik houd